

אשית עצות בנפשי

שיעורים ושיחות
ממורינו ראש
הישיבה שליט"א

צ"ג
שנה ב'
פרשת שמני
תשפ"ה

ליל שישי שבוע
אחרי פסח תשפ"ד

בסעודת שושן
פורים תשפ"ה

שבת בצל הרה"י
מפי אחד המשתתפים

לשמיעת השיעורים
קול ברסלב: 079-70-400-66

- פנימי -
יוצא לאור על ידי תלמידי היכל הקודש
בני ברק יצ"ו

להערות והארות: USHISEB@GMAIL.COM

ליל שישי שבוע אחרי פסח תשפ"ד

הדברים החשובים באמת

חסדי השם שזכינו ועבר עלינו יו"ט כה קדוש, ואצל אנשי שלומינו לא אומרים אחרי פסח אלא 'עדיין' פסח [נא"ך פסח], אומרים את זה בשם הרבה צדיקים לא רק אצל אנשי שלומינו, עדיין חג הפסח, כי הכנסנו את זה בתוכינו, הכנסנו את המצות ואת האמונה הקדושה של חג הפסח, וזה משהו שנשאר אצל האדם בזה ובבא, מוהרא"ש היה אומר שכשהולכים לנחם אבלים, צריך להקשיב טוב ממה אנשים מדברים שם, שיהיה רק שמחות אצל עם ישראל, אבל כשהולכים לנחם, לא משנה אצל מי, תשמעו את אותם דברים, גם אם הולכים לנחם עשיר גדול וגם אם הולכים לנחם עני ואביון, ישמעו שמדברים שם מהמצוות הפשוטות, הוא הלך כל יום לשיעור תורה וכו', שם שומעים מה הם הדברים החשובים שהאדם לוקח איתו לעולם הבא, בכל יום ויום יש העלם גדול והסתר גדול, ומדברים ממסחר ומנדל"ן, ורק לפלוני העשיר והמוצלח יש את זה, הרי יש לו את זה רק לכמה שנים, כשהולכים לנחם שומעים מה הם הדברים שנשארים באמת אצל האדם, שומעים שאומרים על המת כמה הוא היה שמח בכל חג הפסח בשעה שאכל את המצות, תמיד היו רואים אותו עם תהלים, אלו הדברים החשובים ביותר.

חשיבות תהלים וצדקה

כשבחור פותח תהלים בישיבה, מיד יבוא

אליו משגיח הישיבה ויעיר לו, ויבטל את התהלים, ויגיד לו: האם אתה רוצה להיות כמו פלוני? אתה רוצה להיות סתם 'תהלים זאגער'? אבל כשהאדם הולך מהעולם משבחים אותו דווקא על זה, כמה שהוא היה אומר הרבה תהלים, וכן תמיד ראו אותו נותן צדקה, תמיד הלך לקופת צדקה והכניס שם פרוטות לצדקה, אנשים כל כך מזלזלים בזה, ולא יודעים שזו הלכה מפורשת בשו"ע, שיש לתת צדקה קודם התפילה, זה לא חייב להיות לפני הנחת תפילין, אלא לפני שמו"ע, ולכן הרבה נוהגים כפי שעשה האריז"ל, שנתן צדקה בשעת אמירת 'ויברך דוד', כשאמר 'ואתה מושל בכל', אנשים חושבים שכעת אין להם הרבה כסף לצדקה, וכעת נכנסו לעסק חדש, ועוד מעט יהיו להם רווחים גדולים, ואז יתנו הרבה צדקה, ולא יודעים שמן השמים לא צריכים דווקא כסף גדול, רוצים את הפרוטה שלהם לצדקה, ואם אתה חושב שזה לא חשוב, לך לניחום אבלים, ושם תשמע איך שאומרים שהיהודי שנפטר הקפיד לתת צדקה כל יום, נתן כל יום פרוטה בקופסת צדקה.

חשיבות אמונה פשוטה ופרנסה לשם שמים

כשהולכים לניחום אבלים שומעים שאומרים, שהיהודי תמיד היה חי עם אמונה, תמיד אמר 'ברוך השם, תמיד אמר 'תודה לך הקב"ה' [ש'כח אייבערשטער], אלו דברים שלוקחים איתנו לתמיד ולנצח נצחים, את כל

ילדים, אף אחד לא יכול לתת ילדים חוץ מהקב"ה, אפשר לשפוך כסף לרוב לטיפולים, אבל בסוף זה רק אצל הקב"ה, וכשאינ לאברך ילדים צריך לפנות מיד להקב"ה, שילך לפינה ויגיד מזמורי תהלים וישפוך את לבו, ויבקש: רבש"ע שלח לי ילדים, ויעשה את הסגולות של הצדיקים, רבינו מביא סגולות מאוד יפות ב'ספר המידות' לזכות לבנים, כדאי ללמוד את זה באות בנים, עושים את הסגולות ומבקשים מהקב"ה, וכן מפתח של גשמים בידו של הקב"ה, וכן מפתח של תחיים המתים שיהיה לעתיד לבוא בעת ביאת המשיח, ובמערבא אמרו אף מפתח של פרנסה בידו של הקב"ה, דכתיב פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון, הגמרא אומרת שזה אותו דבר כמו שאמרו בבבלי על גשמים, גשמים היינו פרנסה, ולכן כעת כשעושים חלת מפתח, אומרים לאשה ולילדים, למה אנחנו עושים את זה, כדי שנזכור שהמפתח של פרנסה נמצא בידו של הקב"ה, פרנסה היא רק מהקב"ה, ואנחנו שוב ושוב נפנה אל הקב"ה ונעשה את הסגולות של הצדיקים על פרנסה.

ימי הפסח והמצוות לוקחים איתנו לתמיד, את העבודות והיגיעות בנקיון הבית ובביעור החמץ, אלו לא דברים שנעלמים, אלא הם נשארים לנצח, רק מי שעובד יגיעות לדברי הבל בעולם הזה, היגיעות האלו נעלמים אח"כ ואין מהם כלום, חוץ אם כוונתו הייתה להביא פרנסה לילדיו ולעשות את מצוות ד', הרי חובתו לפרנס את אשתו ואת ילדיו, ואז הכל אלוקות, הבעל שם טוב הק' זי"ע היה אומר, שאם יסחטו את הפרנסות של ישראל ימצאו שם מצוות, כי למה יהודי הולך ועובד קשה לפרנסתו, למה הוא עומד שעות ארוכות בחנות, הכל כדי שיהיה לו להוצאות שבת ויו"ט וחינוך ילדיו, לגוי לא עולה כלום, אין שם מלבושי קודש, הוא קונה את החולצה הכי זולה וזהו, אומרים שגוי שווה בחורף דולר ובקיץ רבע דולר [קוואדער], זה מה שבגדיו שווים, יהודים צריכים כסף לבגדים, לבגדי שבת ויו"ט, וכשהילד נעשה בר מצוה צריך להביא לו תפילין, אם מסתכלים טוב רואים שכל הכסף והמסחר של היהודי הוא לשם שמים ולצורך מצוות.

סגולה לפרנסה – לברך מתוך סידור

אנשים מחפשים סגולות לפרנסה, מוהרא"ש נתן לנו סגולה מאוד טובה וקלה לפרנסה, 'לברך ברכת המזון מתוך ברכון', נוטלים כל יום ידים לפת ומברכים מתוך סידור או ברכון, כשמחדירים את זה לילדים ובחורים, זה נכנס בהם, וזה נהיה מאוד קל, מי שהתרגל לברך ברכת המזון כשהוא ממלמל, זה מאוד קשה אחרי זה להחזיר אותו לברכת המזון מתוך סידור ולהגיד כל מילה, אבל אם מתרגלים לזה בהתחלה, זה נהיה טבע האדם, נוטלים ידיים לסעודה, ובסוף לוקחים סידור ומברכים ברכת המזון ומוציאים כל מילה, וזה סגולה טובה לפרנסה.

אנשים כל כך מפחדים מברכת המזון,

חלת מפתח – מפתח הפרנסה ביד הקב"ה

השבוע יש מנהג ישראל, לעשות חלת מפתח, יש שמניחים מפתח אמיתי, אצלינו נוהגים לעשות עם הבצק צורה של מפתח, יש הרבה טעמים וסיבות על כך, והסיבה הפשוטה היא, שבגלל שכעת אחרי יו"ט חוזרים לפרנסה, אנחנו מזכירים לעצמינו שבפרנסה יש מפתח, והמפתח נמצא רק בידיו של הקב"ה, אברכים עסוקים עם זה כל הזמן, מה אפשר לעשות שאצליח יותר בפרנסה, למה אני לא מצליח בפרנסה ורק פלוני מצליח בפרנסה, אנחנו אנחנו מחדדים לעצמינו שנזכור שלא משנה מה שרק נעשה לפרנסה, בסוף הכל תלוי אך ורק בהקב"ה, חז"ל אומרים בתענית דף ב. שיש ג' מפתחות שנמצאים בידיו של הקב"ה, המפתח של

אולי יש אנשים שלא יודעים על מה אני מדבר, אנשים מבוגרים שכבר קמים חמישים שנה באותו זמן, ויש להם את המנין הקבוע שלהם, בותיקין הם כבר עומדים עם הטלית על המקום הקבוע בבית כנסת, ואוי ואבוי אם מישהו מתיישב שם בטעות, עכשיו ביו"ט הייתי בקרית ברסלב, ויש לי שם מקום קבוע, ואני נכנס אני רואה שהגיע שם אורח אחד לחג, והוא התיישב על המקום שלי, הוא לא ידע שזה שלי, ומישהו רצה להעיר לו, ורמזתי לו עם עיניי שלא יעשה לו כלום, וניגש אלי אחרי זה אברך, שזה ממש מופת של ראש הישיבה שלא אמרו לו כלום, ואני אומר שזה הרבה יותר מופת והזוי ודבר פלא אם כן אומרים, וכי אני חייב להתפלל דווקא באותו מקום, ראיתי שהיה לו ממש נוח עם הכסא של הידיות והסטנדר, זה לא נמצא ממש במזרח ולכן הוא לא ידע שזה שלי, וזה בסדר גמור, אנשים מבוגרים אכן יושבים במקום המסודר ומתפללים בשעה מסודרת, אבל לאברכים מאוד מאוד קשה ללכת להתפלל עם מנין, ואני אומר לכם, כשיש לכם עסק ואתם מכניסים ברצינות את הקב"ה לשותף, ויוצאים לשחרית מנחה מעריב להתפלל במנין, תראו בעיניכם איך שההכנסות נכפלות, אם תיקחו את זה ברצינות.

להתפלל מוקדם ולא לסחוב

אל תיבהלו מלהתפלל במנין, אתם לא חייבים להתפלל לאט, תקחו מנין שמתפלל קצת יותר מהר, ואם אתם רוצים לדבר בתפילה, תדברו לפני התפילה או אחרי זה, קחו את התפילה ברצינות, בתפילה תתפללו ואני אומר לכם שאתם תראו הצלחה, מוהרא"ש היה אומר המתפלל במנין יראה דבר שבמנין, בקרית ברסלב בגלל שאין הרבה מניינים בינתיים, עשינו תקנה שהבעלי תפילה יתפללו קצת יותר במהירות בימות החול, כדי לא להקשות את האברכים ולא

אם שומעים שזה 'המוציא', הם לא רוצים לאכול, אני אומר להיפך, אם זה 'מזונות' אז לא צריך לאכול את זה, אבל אם זה 'המוציא', הרי אפשר לזכות כאן בכרטיס לוטו, אברכים מבקשים שיגלו להם את המספרים של הלוטו, ואם יזכו הם יתנו את הכל לצדקה או חצי מזה, וכי הקב"ה צריך להגיע לצדקה שלהם, הרי הקב"ה יכול לכתחילה לתת את זה לאן שהוא רוצה, אבל כעת יש הזדמנות לגלות את המספרים, אני מגלה לכם את מספרי הלוטו, תברכו ברכת המזון מתוך סידור, זה לא אחוז קלוש, הרי מי שקונה כרטיס לוטו, יש לו אולי אחוז ממיליארד שאולי יזכה, אבל אם מברך לאט בכוונה מתוך סידור, זה לא ספק, אלא הוא בוודאי יזכה לפרנסה, וזה המפתח שאנחנו מניחים השבוע על החלות.

סגולה לפרנסה – לקחת את הקב"ה לשותף

יש עוד סגולות לפרנסה, מי רוצה לשמוע טיפים לעסקים? אני מחלק טיפים, כשאברכים שואלים איזה שותף להכניס לעסק, אני עונה מה ששמעתי מרבי, מוהרא"ש היה אומר, 'קליין און מיינ' [קטן ושלי], עדיף עסק פחות גדול, אבל ללא שותפים, יש כאלו שרוצים עסק ענק ולהרוויח חצי מזה, אבל מוהרא"ש לא אמר ככה, אברך ניגש אלי עכשיו בעיו"ט שהוא מחפש שותף, ושאלתי אותו האם חסר לו כסף להשקיע בעסק ולכן רוצה מי שיממן, הוא ענה שיש לו כסף הוא רק מחפש שותף ללבן איתו את כל הסוגיות בעסק, מה לעשות הלאה, ולצעוק ולהתווכח ולריב במשרד... והוא אומר אני עוד לא במדרגה להשיח כל כך את לבי אל הקב"ה, אני רחוק מזה, אמרתי לו, אל תיקח שותף, יש לי שותף עבורך, תכניס את הקב"ה לשותף בעסק, הוא שאל: באיזה נקודה זה מחייב אותי, אמרתי לו: על ידי שתלך להתפלל כל יום שחרית מנחה ומעריב במנין, ואני יודע שזה לא קל, וכך מכניסים את הקב"ה לשותף.

סגולה לפרנסה - משניות

יש עוד סגולות לפרנסה, השבוע צריך לתת את הסגולות כי השבוע עושים חלת מפתח של פרנסה, יש שקוראים לשבת זו, 'שבת געלע מצות', לשון גילוי, שהקב"ה מתגלה אלינו, ב"ה עבר עלינו חג מאוד שמח, ועכשיו חוזרים לעבודה, אבל החידוש הוא שאצל רבינו אנחנו חוזרים לעבודה עם הקב"ה ביחד, ולכן כעת הוא הזמן הנכון לדבר מפרנסה, מוהרא"ש מביא הרבה פעמים מהרה"ק הרבי ר' פנחס מקאריץ זי"ע, שיהודי פנה אליו שקשה לו עם פרנסה, אמר לו הצדיק, תלמד משנה, כי משנ"ה בגימטריא פרנס"ה, עכשיו בין הזמנים אפשר לראות את הבחורים הולכים על קירות ישרים, כזו רחמנות להסתכל עליהם, אני לא מדבר על בחורים שלא מגיעים לבתי הכנסת, אלא אני מדבר על הבחורים שמגיעים לבתי הכנסת, נכנסים ויוצאים, מנסים ללמוד את זה וללמוד את זה, הלוואי שהיו יודעים מדרך הלימוד, שיכולים לקחת משניות וללמוד בלי חברותא ובלי כשרונות, ובלי להשתגע אם מבינים או לא, ובלי מבחנים, ובלי לבדוק אם הוא בחור טוב או לא, בלי כל התירוצים, ובלי לבדוק אם הוא מגיע מבית שבור או לא, ובלי לבדוק אם הוא מטופל, ואם הוא כבר מוגדר עם אחת האבחונים של ABC אם יפתח משניות ויגיד משנה אחת או פרק אחד, הוא יראה שכל המחלות האלו יעלמו לו, כל האותיות הלועזיות האלו שהפילו עליו יעלמו כלא היה, חבל שלא יודעים מזה, אברכים מספרים לי שהם מתפללים בבתי כנסת ורואים שם את הבחורים, מסכמים עם חברותא ללמוד, ופותחים גמרא וסוגרים ולא יודעים מה לעשות, קחו משניות קחו גמרא ותתחילו לגרוס.

דרך הלימוד - גמרא

אברך קנה לי מתנה מאוד יפה, שיהיה לי

לתת להם נסיון, כל מי שרוצה להתפלל לאט, שיבוא לפני הזמן ויניח טלית ותפילין ויתחיל קרבנות, וכשהבעל תפילה מתחיל קרבנות יתחיל פסוקי דזמרא, זה לא תקנה שלי, כך תיקן הרה"ק מסאטמאר שימהרו את המניינים בבוקר ליהודים שצריכים לצאת לעבודה, שלא יהיה להם נסיון לא להתפלל במנין, אני מדבר על המניינים בשבע ושמונה בבוקר, אלו שמתפללים יותר מאוחר, זה כבר אלו שחוגגים חול המועד כל השנה, אני אומר לבעלי עסקים שמחפשים עובדים, תבדקו מי מתפלל בשבע או בשמונה, הוא יהיה עובד טוב, אלו שמתפללים בתשע ובעשר כבר פחות אוהבים לעבוד... תשאירו אותם לאחרים.

אכשר דרא - מניינים לרוב

נכנסתי היום לתת את השיעור כאן בבארא פארק, כי היה לי כאן בר מצוה של משהו שעשה לנו טובה גדולה לפני הרבה שנים, היום כבר משכירים מקומות להיכל הקודש, הבית כנסת כאן בב"פ הולך לשכור מקום חדש בעוד שבועיים, אבל פעם אף אחד לא רצה להשכיר לנו מקום, היתה תקופה שהיינו צריכים להגיע עם הישיבה כל יום לבארא פארק, וגם כאן בבארא פארק היה קשה למצוא מקום, אבל היה בן אדם טוב שכן נתן לנו מקום לשכור, וכיון שעשה בר מצוה נכנסתי לכאן, וכאן בבארא פארק יש מנין בכל רגע נתון בכל פינה בעיר, אין תירוץ למה לא להתפלל במנין, בקריה זה עדיין קשה, כי יש מנין רק פעם בשעה, וכשיהודי מתעורר והולך למקוה ולבית כנסת פתאום הוא רואה שהוא צריך לחכות עוד הרבה זמן עד שיתחילו מנין, זה באמת נסיון, אני מקווה עם הזמן שיהיה עוד מניינים, תכניסו את הקב"ה בעסק.

הישיבה, פחות דיברנו מלימוד הדף גמרא, ויותר מלימוד ש"ס כסדרן, לכן אגיד לכם: תפתחו את הגמרא ותלמדו בסדר שלכם, כל אחד כפי מה שהוא מסוגל ללמוד, שלא יהיה לכם חורים בכל המסכתות, ותתייאלו לגמרי ח"ו, ברוך השם שאין יום אחד שאני לא מקבל מכתב 'סיימתי ש"ס', מזל טוב, ש'כח ראש ישיבה, אין לכם מושג איזה מתיקות ועריבות זה לסיים את הש"ס, ואיזה סיפוק זה נותן לאדם.

להציל את הדור על ידי דרך הלימוד

אין ספק שיש על זה הרבה ליצנות, אתה ואמר גמרא? זה לא נחשב ללימוד, הרי אתה יכול בזמן הזה ללמוד, למה אתה גורס, ואיפה רבינו אומר את זה בכלל, ואיך הוא נראה הלן הזה, הוא לא לומד כלום, שיסתכל על החיים שלו, הוא רב עם אשתו כל היום, אין לו מה לעשות עם היום מרוב שעמון, הרי הגמרא יכולה לרפא אותו, כזה חבל שלא יודעים מדרך הלימוד, הרי אפשר להציל את כל הדור, על ידי דרך הלימוד יסתיים הדבר הזה שבחורים יעזבו את דרך התורה והמצוות, התורה הקדושה מחברת את האדם להקב"ה, האותיות של התורה הקדושה מנקה את הנשמה של האדם, ומחזירה את המוח שלו למקום, אחרי שהוא כבר פגם והמוח שלו נשרף, יש רק סיכוי אחת להחזיר את המוח שלו, רק על ידי ריבוי גמרא וריבוי משניות, הלימודים האלו יחזירו לו את המוח למקומו, כל אחד לפי מה שנוח לו, אחד חוזר הרבה על אותה מסכתא, ואחד הולך ש"ס כסדרן.

לימוד התורה – הכנה לשבועות

מי שמתחיל ללמוד את דרך הלימוד, עם הזמן הוא רואה שאין לו כזה ראש חלש, ושהוא כן יכול להבין, ועם הזמן הוא כבר מתחיל להסתכל ברש"י ובתוספות, ועל זה

ש"ס מנוקד בקרית ברסלב, המתנה הכי יפה שקיבלתי, הרי יהודי בכל מקום שהוא הולך להתאכסן הוא צריך את הדברים שלו, יש לי בעיר את הש"ס שלי, ולא היה לי בקריה, ש"ס כל כך יפה, ש"ס מנוקד של עוז והדר, אני לא יודע למה בישיבות תקועים עם זה שאסור להכניס את זה, הרי יש מלא בחורים שלא יודעים עדיין עברי, ורוצים ללמד אותם לקרוא, הם רק ילמדו לשנוא את הגמרא, תביאו לו גמרא יפה של עוז והדר מנוקד, אני לא כאן לעשות קמפיין לעוז והדר, אבל מה לעשות שהם עושים דברים יפים, יש פסיק בכל מקום שצריך, והדגשים בכל קטע חדש, וכך לומדים דף אחרי דף ונטהרים, רבינו אומר בליקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רי"ד, שלימוד הגמרא שורפת את הקליפות והטומאה, הרי אנחנו נמצאים כעת בימות הקיץ, ימים שקשה מאוד בשמירת עיניים מחמת הפריצות ברחובות קריה, עד עכשיו הייתי שבועיים בין העצים בקריה, ועכשיו חזרתי לעיר, ואני אומר להקב"ה, רבש"ע איך מסוגלים להתמודד עם זה, איך אברכים יכולים להסתובב ברחובות, הרי אפשר להישרף לגמרי כשלא שומרים על העיניים, יש עצה אחת לזה, לימוד גמרא.

שמירת עיניים – על ידי גמרא

אנשים אולי חושבים שזה לא עבירה לצפות בדברים אסורים, אבל במדרש לפרשת השבוע כתוב אחרת, כתוב במדרש, אמר ריש לקיש שלא תאמר שניאוף זה רק עבירה בגופו, כי גם נואף בעיניו נקרא נואף, שומו שמים, על מה יש לראות, על מה צופים, אנשים יש להם כובע יפה וחליפה יפה, וצופים בעבירות, וריש לקיש אומר ש'הם נואפים', רק הגמרא תציל אותם מזה, תעשו לעצמכם שיעור בש"ס, יש אברכים שאומרים שמאוד קשה להם לימוד הדף בכל יום, יש להם הרבה חורים והם מתייאלים מלימוד הגמרא, אולי צריך לחזור לדבר כמו שדיברנו פעם כשפתחנו את

דבר חדש... יש לו כבר זקן לבן, ואני בתור מנהל הישיבה דיברתי על זה עם רב הקהילה, שהוא יהודי ירא שמים, ואמרתי לו, שעד היום היה נהוג בישיבה שלא אוכלים ביום שישי ארוחת בוקר עד שעוברים על הפרשה, יהודי מבוגר יש לו כבר השגה בלעבור על הפרשה, אבל בחור צעיר הוא רעב, והוא צריך לאכול ולא מבין מה רוצים ממנו, הוא רוצה חביתה, ולכן לימדתי אותם להתחיל מיום ראשון, ורב הקהילה אמר שאני צודק, זה הלכה בשו"ע בסימן רפ"ה סעיף ג' שמיום ראשון ואילך זה נקרא עם הציבור, ועל זה אמרו חז"ל לעולם ישלים אדם פרשיותיו עם הציבור, והמשנ"ב מביא שהגר"א נהג כן, הגר"א שהיה כל כך גדול, למד בצורה זו, שביום ראשון למד עד שני, וביום שני עד שלישי וכן הלאה.

סגולה לאריכות ימים – שנים מקרא ואחד תרגום

סוכני הביטוח ניגשים לאברכים של שנה ראשונה, ואומרים להם שיש להם אימרא, ש'לקנות ביטוח חיים זה סגולה לאריכות ימים', זה אולי סגולה לעמלה לסוכן הביטוח, אני לא יגיד לכל מי שיש לו כבר פוליסת ביטוח שיסגור את זה, אני כן יגיד לאברכים החדשים שיצאו עכשיו מהישיבה והתחתנו, שיצחקו טוב טוב מהשטויות האלו, יש לביטוח רק סגולה אחת, שהסוכנים יעשו את העמלות שלהם, לא יותר מזה, ואל תתחילו להגיד, מה יעשו ילדיי אם אני ימות צעיר, מי ידאג להם וכו', ואני שואל אותך מי ידאג לנכדיך ולניניך ומי דאג לך, אתה לא צריך לדאוג על זה, כעת כשאתה חי אתה מחוייב לצאת לעבוד להביא פרנסה לאשתך ולילדיך, אבל ברגע שאתה הולך מהעולם אתה פטור מזה, אין לך שום חיוב לדאוג להם ולהביא להם פרנסה על פי ההלכה, ואם אתה מחפש סגולה לאריכות ימים, תעבור על הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום, המשלים פרשיותיו עם הציבור משלימין לו ימיו ושנותיו,

אומר רבינו ובמילא יבין, תנסו את זה, תכניסו לכם לכיס משניות קטן, ואם אתה הולך בלי חליפה, תכניס את זה לכיס של המכנסיים, עוד מעט תצטרך להמתין ללקוח, או לחניה, או לאשתך, תוציא את המשניות ותגרוס קצת, ותשים סימניה, את הכל תקבל מהמשניות, יהיה לך מזה פרנסה בריווח, יהיה לך מזה בריאות, יהיה לך מזה שמחת החיים, כל דבר טוב יהיה לך על ידי המשניות, כל הסגולות יש בתורה הקדושה, אנחנו מתכוונים לחג השבועות, עוד מעט מגיע שבועות ומקבלים קבלות, לא צריך לקבל קבלה, תפתחו עכשיו את המשניות ותתחילו לגרוס, קחו את העצה של רבינו, קחו משנה קחו דף גמרא, כל הסגולות נמצאין בתורה הקדושה.

שנים מקרא ואחד תרגום – מתחילת השבוע

צריך לדבר קצת מפרשת השבוע, היום כבר יום חמישי פרשת אחרי, איפה אתם אווזים בפרשה, אנשים מאוד מזלזלים בשנים מקרא ואחד תרגום, כירוצים משהו מאוד גדול ובסוף לא עושים כלום, רוצים לעבור על כל הפרשה ביום שישי עם התפילין, ולכן לא לומדים חומש בכלל, אברך אחד שאל אותי למה אני אומר לעבור על הפרשה כבר מיום ראשון, הרי זה לא לכתחילה, שאלתי אותו ומתי בדיוק אתה עברת על הפרשה, הוא ענה 'אני משתדל ביום שישי', שאלתי אותו מתי עברת על הפרשה בשבוע שעבר, הוא אנה שבשבוע שעבר הספיק רק בשבת אחה"צ, אמרתי לו הרי אתה לא עושה לכתחילה, כי בשו"ע כתוב שאסור לסעוד סעודת שבת בבוקר קודם שעברו על הפרשה' שנים מקרא ואחד תרגום', כשעבדתי בישיבה הקודמת שלי, והכנסתי לבחורים את המושג של להתחיל שנים מקרא מיום ראשון בשבוע, הגיעו אלי עם טענות מההנהלה למה אני מכניס דברים חדשים, ואמר לי אחד מחברי ההנהלה, שהוא עצמו לא עובר על הפרשה אבל לא עושים

מתחילים עם חומש ותרגום, ואחרי תקופה אפשר להוסיף רש"י ועוד דברים.

לדבר בתקיפות – מתוך רחמנות וזירוז

התורה הקדושה אומרת, וידבר משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבתם לפני ד' וימותו, וצריך להבין איך נכנס כאן מיתת בני אהרן, יש כאן רש"י מאוד יפה, חולה הולך לרופא, אומר לו הרופא, אל תאכל צונן ואל תשכב במקום קר, ואחרי זה הולך החולה לרופא אחר והרופא אומר לו, אל תאכל צונן ואל תשכב במקום קר שלא תמות כדרך שמת פלוני, נמצא שהרופא השני זירז אותו יותר מהרופא הראשון, לפעמים יש אנשים שיש להם טענות למה מדברים כאן חריף מדי, למה אומרים לאברכים אם תסתכל בעבירות בסוף אשתך תעזוב אותך והילדים ישאירו אותך, כי ככה מזרזים יותר מהרופא הראשון, אם תסתכלו באשר בנחל תראו מלא מכתבים חריפים, שמוהרא"ש מזהיר אנשים שאם ימשיכו בדרכם יהיה להם מר ואיום, כי כשרואים יהודי עומד בגג ועומד ליפול, וכי לא נצעק שיזהר, האם נגיד לו רק בעדינות שאולי כדאי שיזוז טיפה ולא ילך סמוך לפינה שלא יפול, אסור לצעוק על ילדים וכו', רש"י אומר כאן שהדרך היא להגיד, תיזהר שלא תמות כמו שפלוני מת, בעולם הטיפולי היום מזהירים שאסור להעיר לילדים, הרי הילד נופל מהגג, חייבים להזהיר אותו ולהעיר אותו, זה זרזו יותר מהראשון, מוהרא"ש כותב את המכתבים מתוך רחמנות יתירה, אנשים שואלים את מוהרא"ש אם מותר לעשות דבר פלוני ופלוני, ומוהרא"ש מיד כותב לו, אם תמשיך כך תאבד את הכל.

להיזהר בכבודה

אני אומר לכם שוב ושוב, את האשה חייבים לכבד, ולאשה חייבים לתת מחמאות, אברך

אחד אומר לי שאשתו מכה אותו, ואולי אם נתחיל לשמוע את כל צרותיו נגיע למסקנא שיש לו אשה רעה, אבל אני שאלתי אותו, למה באמת היא מכה אותך, היא רוצה שתדבר איתך, תגיד לי מתי אמרת לה מחמאה בפעם האחרונה, למה שלא תבוא הביתה ותגיד לה כמה שאתה נהנה ממנה וכמה שטוב לך איתה בבית, ותחמיא לה על הלבוש שלה ועל המראה שלה, הרי אלו דברים שמאוד חשובים לנפש האשה, למה אתה חוסך במילים טובות בבית, אתה עושה חסד עם כל העיר רק לא עם אשתך, תקשיב לכל מה שיש לה להגיד, וכל מה שיש לה לפרוק מהלב, ובמקום לבדוק את הטלפון כל הזמן כשאתה מסתובב בכל העיר, תתקשר אליה ותגיד לה שאתה חושב עליה, ואתה רוצה לדעת איך עובר עליה היום, האם היא צריכה עזרה, הדברים האלו יתנו לה כח, הרי היא האמא של הילדים שלך, רבינו כל כך ביקש מאנשי שלומינו שניזהר בכבודה, כי היא עוברת כל כך הרבה צער ועגמת נפש בגידול הילדים, לאנשים יותר קל לקנות מתנה מאשר להגיד מילה טובה, תגיד לה יפה בוקר טוב, תחשוב שזו המזכירה או השכנה, אנשים צוחקים שאני נותן את הדוגמא הזאת, אבל מה לעשות שכשרואים שכנה עם עגלה ושקיות רצים לעזור, לאשתך גם מותר לעזור, לאמא שלך גם מותר לעזור.

שלום בית – שכינה בבית

אסור לאברך לבוא הביתה ורק להתחיל לתת פקודות, למה הבית לא מסודר וכו', אם הבית לא מסודר, תסדר אתה, אל תגיד: אשתי לא עושה כלום. תעשה אתה, ואם אתה רואה שהיא באמת מזניחה את הבית ועשר דקות לפני שבת אין זכר שיהיה כאן שבת, אז תרים שרוולים ותעשה אתה, ותבנה אותה, תן לה מילים טובות, תשמח אותה, תן לה את הכוחות, אולי אתם לא נהנים שאלו הדרשות שלי ואתם רוצים שאני ידבר מושגים גבוהים,

סתם, כי הם לא מקשיבים ללבטיהן ולא תומכים בנפשותיהן, צריך להקשיב להם ולהרגיע אותם, זו עבודת השם טהורה.

הקב"ה לידינו בכל מצב

יש לנו השבוע את כל הפרשה של יום הכיפורים, והתורה אומרת אני ד' השוכן איתם בתוך טומאתם, וכותב רש"י אע"פ שהם טמאים שכינה ביניהם, לפעמים חושב יהודי הרי אני טמא, אני פגמתי, אני נפלתי כל כך הרבה, והקב"ה כועס עלי ולא רוצה אותי, חס ושלום לחשוב ככה, תפתח את הפה ותדבר אל ד' ותתפייס איתו, הקב"ה איתך אף כשאתה טמא, קיבלנו מתנה מרבינו, לדבר אל ד', התבודדות ותפילה, לא צריך לצום ולעשות דברים קשים כדי לשוב בתשובה, ולא חייבים לשכב על הרצפה, צריך לדעת שלצדיקים היו את העבודות שלהם וזה לא קשור אלינו, היום היארציית של הרה"ק מצאנו יש כל כך הרבה סיפורים על הנהגת הצדיק במדרגות הקדושה, הוא הכניס את ידיו לתוך האש ושאר הנהגות מופלגות, אבל האמת היא שתשובה היא מצוה קלה מאוד, אנחנו אנשים מאוד פשוטים רחוקים מאוד מהמדריגות הגדולות של הרה"ק מצאנו, אבל אנחנו זכינו להתקרב לרבינו, ורבינו אומר לנו לעשות את העבודות הפשוטות.

תשובה על ידי תפילה

נבקש ונתפלל להקב"ה על שמירת עיניים, הרי ראינו קודם את דברי ריש לקיש שניאוף בעיניים זה גם ניאוף, אלו דברים מפחידים, כי אדם חושב שלא עשה כלום הוא רק ראה בעיניו, העצה היא לדבר להקב"ה על כך, רבש"ע כל כך קשה לי, אני לא יכול לצאת מהבית אני שורף את עיניי, אני עוד שורף את עיני לפני שאני יוצא מהבית על ידי ראיות במכשיר בצפיות אסורות, השוכן איתם בתוך

לצערי הרב, אני לא רוצה לדבר על אחרים, אבל בתוך ברסלב יש קבוצות שמי שנפרד או התגרש הוא נחשב לגיבור, רק גרוש מקבל כרטיס כניסה לשם, אבל כאן בהיכל הקודש חייבים לציית, ומי שאין לו שלום בית, אין לו מקום כאן, אם יבוא לכאן בדחן ממקום אחר ויתחיל לעשות בדיחות על האשה, כמו שהוא רגיל לעשות במקום אחר, אף אחד לא יצחק ואף אחד לא יבין מה הוא רוצה, רבינו אמר בחיי מוהר"ן [סי' תקס"ג] שבזמנו של אברהם אבינו קראו לשכינה שרה, ובזמנו של יצחק קראו לשכינה רבקה, ובזמנו של יעקב, רחל ולאה, ורבינו מסיים שכן הוא אצל כל אחד ואחד, רבינו אומר בליקוטי מוהר"ן [חלק א' סימן ר"ג] על הפסוק, ומרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר, שאפשר לדעת מה מצב השכינה לפי האשה, ואם אשתך בכעס זה סימן שאתה צריך לשוב בתשובה לפני הקב"ה.

לבטל את עצמינו לרצון השם

מגיע עכשיו שבת, וצריך לבקש מהקב"ה שיהיה שבת יפה בבית, ולהתחזק ולהתחדש מחדש, אף אם בחג היה תקריות בבית פה ושם ולא התאפקו וצעקו וכעסו, אל תישבר מזה שביו"ט לא הצלחת להגיע לשלום בית בכל היו"ט, זה לא קל וצריך הרבה תפילות שיעבור יו"ט שלם מתוך שלום ורעות, אבל כעת מגיע שוב שבת, וזה זמן להתפייס מחדש, וצריך לבקש מהקב"ה שלא יפריע לנו כל מיני דברים שאנחנו חושבים שזה הבעיה שלה, מוהרא"ש מביא מה'תולדות', על דברי חז"ל מת בערב שבת סימן יפה לו, מי שבכל ערב שבת בעיניו בחינת מת, הוא מבטל את עצמו להקב"ה, הרי זה סימן יפה לו, צריך לתת מילים טובות בבית בפרט בערב שבת, לא להיות קמצן במילים, ח"ו לצעוק עליה, אברכים בוכים שאין להם חיים בבית כדרך כל האדם, והם צריכים לדעת שזה לא קורה

היום, זה לסדר פספורט לבן שלי, זו שמחה מאוד גדולה בשבילי, שאני יכול לקחת עוד ילד לרבינו, הרי מאז אדם הראשון לא היה דבר כזה בעולם, שיעמוד צדיק ויגיד, אם חטאת, תבוא אלי לראש השנה ואני יתקן אותך, כשלומדים קצת ספרי מוסר וזוהר ורואים מה עושים עם הנשמה למעלה, זה מאוד מפחיד, גם מי שגורס זוהר יראה את הדברים האלו, והנה יש כאן צדיק שאומר תבואו אלי ואני יתקן אתכם.

לנסיעה לאומן יש להסתכל רק על שלום בית

יש רק דבר אחד שצריך לשמור בנוגע לאומן, זה על השלום בית, כי אם הבעל הבית אומר שהוא יפטר אותך, תגיד לו שאתה הולך מהעבודה עוד לפני שהוא יצליח לפטר אותך, ואם גיסך יגיד לך שאתה מוזר, הרי אתה בין כה מוזר, וסך הכל תקבל תיקון מרבינו, ואם בבית כנסת לא יתנו לך עליה ולא ישלחו אותך לעמוד, העיקר שלמעלה תשב בהיכל של רבינו, אבל חייבים לנסוע עם שלום בית, חוץ אם אתה יודע שאף אחרי שתיסע היא תישאר איתך, אבל אם אתה יודע שהבית יתפרק אסור לנסוע בלי לפייסה, כי יהודי חייב לחיות עם אשה בקדושה וטהרה, ואף אם הוא אוכל קש בבית צריך לעשות הכל להישאר נשוי וח"ו להתגרש, ואברך שמדבר יפה בבית אין ספק שיקבל רשות לנסוע לאומן, ואל תגידו בבית את אותן מילים הטובות שאתה שומע בשיעורים, תדברו את הדיבורים שלכם מהלב שלכן, כי אם תגיד מה ששמעתי ממני, והיא עונה לך משהו, תרוץ לשאול אותי מה להגיד עכשיו, תדברו מהלב שלכם עם דיבורים יפים, תנסו שוב ושוב, ותדברו על זה, ואין ספק שתצליחו להשפיע עליהם, כי כשיש בבית הרבה הערכה ושלום היא תסכים לנסיעה שלכם.

טומאתם, נפלתם בטומאה, הקב"ה שם, תדברו איתו, רבש"ע אני כל כך נופל כל הזמן, אני מרגיש שאין לי בחירה, אני כל הזמן מרגיש דחף לצפות ראיות אסורות, אבל אל תגיד אף פעם שהקב"ה לא לידך, הקב"ה כאן לידך ותמיד אפשר להתרומם בחזרה, אני לא מבין בכלל מי הממורמר הזה שצופה בעבירות, הרי זה דמיון, מה רואים, מה יש לראות, הרי ראית כבר, מה יש לראות שוב ושוב וזהמא וניאוף שיקוץ ותיעוב, אין לזה שום הגיון, הרי אתה יכול ללכת הביתה ולעזור לאשתך, ובמקום זה עסוקים בצפיות שוב ושוב, במקום לקחת משניות ולגרוס עסוקים בשטויות אחרות, עושים תרגולי התעמלות, אני לא יודע בדיוק מה רוצים עם זה, הרי את הגוף מכניסים עוד מעט לקבר, אנשים קמים בבוקר ומיד עושים תרגולים לגוף כי אולי יום אחד יצטרכו להתאבק עם מישהו, הרי זה לא יעזור אז, רק הקב"ה יוכל לעזור לך, כעת תעשו תרגולים על הנשמה בלימוד משניות, אם אתה צריך את התרגולים לבריאות שלך, תעשה את זה, או שאתה חושב שיום אחד תצטרך להתאגרף עם גוי שיתנפל עליך ברחוב וזה חשוב לך, תעשה את זה, אבל תזכור לפחות לעשות את זה כיהודי, וח"ו לצפות בדברים אסורים, כי אם תסתכל ראיות אסורות, החיים ימאס לך, אשתך מאבדת את החן, והילדים שלך מעצבנים אותך, ואתה כל הזמן חושב איפה אתה יכול לנסוע לשבת ולשלוח את הילדים לאחרים, אנחנו עושים את זה רק פעם בשנה לאומן, וב"ה כאן בהיכל הקודש נוסעים עם הילדים לאומן, זה עולה הרבה כסף אבל זה יותר זול מהטיפולים אחרי זה לילדים.

להתכונן לאומן

כבר הגיע הזמן להתכונן לנסיעה לאומן לראש השנה, כל אחד יתחיל לעשות את התפילות שלו, ואת ההשתדלות שלו, לבדוק דרכונים, אחד הסיבות שנכנסתי כאן לעיר

שמירת עיניים

התורה אומרת כמעשה ארץ מצרים אשר ישבתם שם לא תעשו וגו' בחוקותיהם לא תלכו, יש על זה מדרש יפה מאוד, ר' מנשה בר בריה דריב"ל אמר כל מי שרואה דבר ערוה ואינו זן עיניו ממנו זוכה ומקבל פני השכינה, הוא ראה דבר אסור, אבל הוא לא מרים את עיניו להסתכל שוב וליהנות מזה, זוכה ומקבל פני שכינה, ולפני שמתקרבים לרבינו חושבים שהכוונה על לעתיד לבוא שאז יזכו לקבל פני שכינה, אבל מוהרא"ש מסביר שהכוונה להיום, אפשר לזכות ולהרגיש את השכינה, הולכים לחנות ומורידים עיניים, מורידים עיניים בעבודה, וברחוב, וזוכים להרגיש את הקב"ה, רבינו אומר שלפני שיוצאים מהבית צריך להתפלל על שמירת עיניים, הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון.

נסיונות יכולים להיות לכל אחד ואחד

חז"ל אומרים המרצה מעות מיד ליד כדי להסתכל בה אפילו אם הוא כמשה רבינו לא ינקה מדינה של גיהנום, ולכאורה צריך להבין מה נכנס לכאן משה רבינו, ואני בטוח שיש כאן הרבה סודות התורה, אבל כשלמדתי את זה חשבתי שהכוונה היא, שלפעמים אנשים חושבים, אני כבר איש חשוב, כבר לא מדבר אלי בכלל דברים כאלו, לא בשבילי מיועדים דברי חז"ל אלו, הרי מי לנו גדול מרבינו, שכתוב בשיחות הר"ן שאצלו לא היה הבדל בין זכר לנקבה, ואף לא הבין כלל מה הנסיון בזה, ואמר שבוודאי מה שכתוב שיוסף הצדיק עמד בנסיון זה סודות התורה, כי אין בזה בכלל נסיון, ואעפ"כ רבינו לא הסכים בשום אופן לקבל נשים, וזה פלא גדול, לכאורה תרתי דסתרי, רבינו אמר על עצמו מה שאמרו התנאים שהנשים נחשבים אצלו כאוונים לבנים, ואעפ"כ לא הסכים להגיע לידי נסיון, ולכן אמרו חז"ל שגם מי שגדול כמו משה

רבינו צריך להישמר שלא לבוא לידי נסיון, כי אפשר לקבל גיהנום, גיהנום הכוונה כאן בעולם הזה, מי שלא שומר על עיניו נמצא בגיהנום, ואנחנו צריכים הרבה להתפלל על זה, לזכות לשמור על העיניים.

לקחת את הדיבורים למעשה

יהודי השומר על עיניו הוא בשמחה, ויש לו פרנסה, ויש לו שלום בית, ד' יעזור שנציית לרבינו, וניקח איתנו את מה שדיברנו היום, נכניס משניות קטן לכיס, זה התרופה החדשה שלנו, זה הויטמינים שלנו, זה האבני אנרגיה החדשים... ויש בזה שרשרת של אנרגיה – הסימניה של הספר, אני לא רוצה לתת סתם דרשות ואחרי זה להשאיר אתכם באויר, תצאו עם הדבר הזה מהשיעור היום, לקחת איתנו משניות קטן בכיס, אני זוכר שמוהרא"ש היה מדבר בליל שישי שילמדו לפחות פרק אחד, או שני פרקים, לבחורים אני אומר ללמוד ח"י פרקים ביום, אבל האברכים שעובדים קשה, צריכים שילמדו לפחות פרק אחד, לפחות כמה שורות בגמרא, עכשיו בחול המועד פסח, הגיעו אלי בחורים מישיבה ליד הקריה, ישיבה ליטאית, דיברתי איתם שיחה בחסידות ברסלב, ושאלו על דרך הלימוד, למה מלמדים את הבחורים לגרוס, ולא אומרים להם ללמוד עם הבנה עמוקה, ושאלתי אותם לדעתם מה הם חושבים, כמה אחוזים מיוצאי הישיבות והם שומרי תורה ומצוות, ועדיין ממשיכים בלימוד התורה, וענו שאין אחוז אחד שלא לומד תורה, אני לא התווכחתי איתם, ודיברתי איתם על משהו אחר, אני גם סברתי כמותם כשהייתי בגילם, וביקשתי מהם שלפחות ילמדו פרק אחד משניות ליום, אני לא יודע מי אלו 'כולם' שלומדים, אולי אנחנו מאיזה עולם אחר, כי אני מכיר אנשים אחרים, הם אנשים טובים, אבל לא מצליחים ללמוד, מרוב טירדת הזמן, אבל להפגנות היה להם הרבה זמן ללכת, וגם היה להם זמן לראות

יש לבן אדם המוזר הזה מה להגיד, במקום זה תלך להורים שלך ותעזור להם לסדר את הכלים של פסח בחזרה, ישבת שם כל החג, ובמוצאי פסח ברחת משם, והשאר את ההורים עם כל הכלים, תחזור עכשיו ותעזור להם, ישבת שם עם חבילות צ'יפס וארגזי לבן, לך תעזור להם, ואל תגיד שיש לך משהו חשוב בעבודה, כשהדבר החשוב הזה זה ללכת לכתוב שטויות בבלוג, כי כולם כבר מחכים לך כל החג לשמוע הגיגך, ואם אין לך למי לעזור, תפתח את המשניות ותגיד עוד פרק, ד' יעזור שכשנאכל את החלות השבוע יפתחו לכם שערי הפרנסה בהרחבה גדולה, רק תזכרו להכניס את הקב"ה בעסק, וללכת להתפלל שחרית מנחה ומעריב במנין.

את מי צריך לזרוק מהבית כנסת, אבל לא הספיקו ללמוד, ואני לא מדבר על האנשים חסרי הדעה שיושבים לכתוב בבלוגים, לא יודעים בכלל עם מי הם מתכתבים, עם אנשים יושבי חושך וצלמות, אנשים שאף אחד לא מוכנים לדבר איתם, והוא פתח לעצמו איזה ניק 'קליפת בונה' ויש לו כבר חמש כוכבים, והוא יודע לשלוח כל הודעה מהחדשות, ומביע את העמדה שלו, ואיזה אברך הולך להתכתב איתו, לאיזה אברך יש בכלל זמן לזה, אברכים אמרו לי מי הם הכותבים האלו, אנשים בעלי מרה שחורה, ואיתם מתכתבים, אלו אנשים שבחיים לא הייתם מדברים איתם, בזמן זה שאשתך מבקשת שכבר תבוא הביתה, אתה עונה שיש לך עוד משהו חשוב בעבודה, ומה הדבר החשוב הזה, לראות מה

בסעודת שושן פורים תשפ"ה

בישיבה וויליאמסבורג

ביתו שהוא בכלל לא נסע לבארדיטשוב, לכן אביו של ר' נתן שלח שליח לרב העיר ליניץ, הרה"ק ר' גדליה מליניץ, שיגיד לר' נתן שמצווה עליו שתיכף ומיד יחזור לביתו, ומזלו של ר' נתן היה, שכשהגיע לעיר הוא מיד הלך לרב העיר, אבל אמרו לו שהרב ישן, הלך ר' נתן לבית מדרש, ושם אמרו לו שהרב מחכה לו עם השליחות של אביו, תיכף ומיד תפס ר' נתן את רגליו וברח משם מרוב השתוקקות לרבינו, אי אפשר בכלל לתאר מה עבר עליו בדרך, באמצע הדרך היה צריך לקרוא את המגילה באחת העיירות שחיפשו מנין, וסוף סוף הגיע לרבינו באמצע הפורים, עם לב נשבר לרסיסים, ורבינו אמר לו, הרי עכשיו מוחים את עמלק, מה זה השברון לב, איך אתה לא בשמחה, ר' נתן רצה להתחיל לספר מה עובר עליו, רבינו הראה לו שהוא יודע הכל, ואמר לו תהיה שמח כאן, ותהיה שמח גם אחרי זה כשאתה מגיע הביתה.

כל אחד צריך לדעת שעל כל אחד עובר מה שעובר, אין משהו שלא עובר קשיים, והנסיון הקשה הוא שאנחנו חושבים שאצל כל אחד יש רק אושר ועושר ורק אנחנו סובלים, כי מבחוץ נראה שכולם מצליחים ורק לי זה לא הולך, כל פעם שאתה פוגש מישהו אתה חושב שהוא בטח איש מצליח, אבל אם תדבר איתו כמה דקות תראה כמה הוא שבור, אין מישהו בעולם הזה שלא עובר קשיים, זה בכה וזה בכה.

ואם רוצים לקיים את דברי רבינו להיות בשמחה גם כאן וגם כשהולכים הביתה, יש עצה אחת ויחידה, להכניס בתוכינו אמונה, למדנו היום בגמרא, איזהו בן עולם הבא,

חסדי השם שאנחנו נמצאים בימים כאלו קדושים, פורים ושושן פורים, זכינו לקיים את המצווה הקדושה של קריאת המגילה, הצדיקים הקדושים אמרו, ששווה לאדם לבוא לעולם הזה ולהתייגע כאן בעולם ושיעבור עליו מה שיעבור, העיקר שיצליח לשמוע פעם אחת את קריאת המגילה, וחסדי השם שגם זכינו לקיים מצוות משלוח מנות ומתנות לאביונים ומשתה ושמחה וזכינו למחות את עמלק.

כשהרה"ק ר' נתן זי"ע התקרב לרבינו, בסוף ימי הקיץ תקס"ב, ועבר עליו מה שעבר, כל הסיפור עם החלום בבארדיטשוב, וזכה ולפני ר"ה תקס"ג הגיע לרבינו, ואחרי זה חזר לביתו והמניעות היו גדולים עד למאוד, וכשהגיעו ימי הפורים חשב ר' נתן שהוא חייב להגיע שוב לרבינו, ובפרט שרבינו עמד אז לפני חתונת בתו מרת שרה, אבל ר' נתן ידע שזה יהיה לו מאוד קשה לבצע את זה, אחרי שאביו לא הסכים שילך, ואשתו לא הסכימה, הם רצו שר' נתן יהיה בן אדם נורמלי, שיעסוק במסחר ופרנסה, לכן אמר להם ר' נתן שהוא נוסע לעסוק במסחר בבארדיטשוב, שם גרה דודה שלו שהיתה עשירה גדולה, וכשאמר להם שהוא רוצה לעסוק במסחר, הם הסכימו שיצא מהבית, אחרי שהם השתכנעו שהוא יוצא לעסוק במסחר הם ליוו אותו בשמחה גדולה.

רבינו כבר היה גר באותה תקופה בברסלב, אבל בגלל שרבינו נסע לחתן את הבת שלו, הוא היה במדוודיווקא, שם התקיימה החתונה, ור' נתן לא הכיר את הדרך לעיר זו, ובדרכו הגיע לעיר ליניץ, ובין כך ובין כך נודע לאנשי

ככה יש כמה וכמה ניגונים ששרים אצלינו בר"ה שמגיע ממנו.

נחזור לדברי הגמרא שלמדנו היום, איזהו בן עולם הבא ענוותן שפל ברך שייף עייל שייף נפיק, ושואל הבן איש חי, מה הכוונה איזהו בן עולם הבא, מי לא בן עולם הבא, הרי המשנה אומרת 'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא', ומתוך שלא מדברים על עולם הבא שיהיה לעתיד, כי לעתיד לבוא בוודאי יש עולם הבא לכל אחד, מדברים כאן בעולם הזה, איזהו בן עולם הבא, מי יכול לזכות כאן בעולם הזה להרגיש טעם עולם הבא, מי שלא צריך כלום, ענוותן ושפל ברך, הוא לא מצפה לכלום, הוא מבטל את עצמו להשי"ת.

אברכים יקרים, ד' עזר לכם שהתחתנתם, אל תצפו לכלום, תהיו מרוצים איך שרק יהיה, בן אדם שיש לו ציפיות בסוף מתאכזב, הוא מגיע הביתה ומצפה שהכל יהיה מסודר, הפריץ הגיע הביתה ומפריעים לו דברים, מפריע לו שיש איזה בקבוק לא על המקום, מציק לו איזה לכלוך במטבח שהוא כבר אמר המון פעמים שהוא לא רוצה שישאר לכלוך כשחותכים סלט, ומציק לו עוד כל מיני דברים, למה הנעליים לא במקום שהוא רוצה שזה יהיה, הוא מסכן, אין לו עולם הבא בעולם הזה, בעולם הבא הוא בוודאי יכנס מיד לעולם הבא כי הוא בעל יסורים... אבל כאן בעולם הזה הוא סובל, כל פעם שצריך לצאת לקנות משהו הוא מסתכסך איתה, כל פעם שיוצאים לחופש יש ריב, שנה שלימה הוא מניח כסף בצד לחופשה השנתית, והוא כבר הזמין רכב לקחת אותם, והיא לא מוכנה בדיוק ברגע שהרכב הגיע, והוא כבר צעק עליה, והיא כבר בברוגז, ולא מדברים, וכל החופשה הלכה לה עם ריב ומחלוקת, אי אפשר לחזור מיד הביתה כי כבר סיפרו לכולם שיצאו לחופש, וצריך לשלוח תמונות לכולם, והאמת שאין להם עולם הבא, יש להם גיהנום.

בן אדם שלא מצפה לכלום, ויודע שהקב"ה

ענוותן שפל ברך שייף עייל ושייף נפיק, וגרים באורייתא תדירא, ולא מחזיק טיבותא לנפשיה, 'גרים באורייתא תדירא', הכוונה שהוא גורס הרבה גמרא.

אל תפחדו ללמוד את הדף, אין לזה שום קשר לציונות ולמפלגות, זה נכון שבאותו זמן שפרסמו את לימוד הדף היו צדיקים שאמרו לעמוד רחוק מלימוד דף היומי, אבל היום כל המפלגות האלו הן כבר נחלת ההיסטוריה, כולם רואים את האמת, כולם רואים שהתקיים דברי הצדיקים, 'והיא לא תצלח', כל המפלגות שהולכות נגד התורה לא מצליחות, נשאר רק דף גמרא.

ר' יצחק ברייטער מגדולי חסידי ברסלב בפולין היה אומר, שר' מאיר שפירא קיבל את הדף היומי מתנה מרבינו, ר' מאיר שפירא זכה והכניס את המושג הזה שכל עם ישראל יכול ללמוד גמרא, מחוטב עציץ עד שואב מימך, פעם הגמרא היתה רק נחלת הלומדים והרבנים, ובזכותו כולם לומדים גמרא, עורכי דין ורואי חשבון עם רופאים ומטופלים, ואמר ר' יצחק ברייטער שהוא קיבל את זה מתנה כי הוא הכניס את חסידי ברסלב להתפלל אצלו בשיבה, כידוע חסידי ברסלב סבלו בכל מקום ומקום, ועוד יותר הם סבלו בפולין, אנשי פולין יכלו לדבר בשפה קיצונית, אבל ר' מאיר שפירא ריחם עליהם ונתן את הבנין הגדול בשיבת חכמי לובלין לקיבוץ בראש השנה, הוא אמר שהוא וברסלב זה שידוך טוב, כי הוא נשאר לבד בר"ה בשיבה כי כל הבחורים נסעו לאדמוריהם, וחסידי ברסלב הם חסידים לבד בלי אדמו"ר, אז זה שידוך טוב. כמובן שיש לנו אדמו"ר חי, מוהרא"ש היה אומר שכשכתוב רבינו ז"ל הכוונה רבינו ז"ל ל'עבן' [רבינו שיחיה], הרבה ניגונים ששרים אצלינו בראש השנה בקיבוץ, מגיע מר' מאיר שפירא, השיר המוכר 'אשרינו מה טוב חלקינו... אומאן אומאן ראש השנה', מגיע מר' מאיר שפירא, הוא עשה את זה על מילים אחרות, שיר שהוציא על אהבת תורה, וחסידי ברסלב שמו את זה על ראש השנה,

הזה עבר ללא כלום, הייתי בטוח שהיום אתפלל טוב שמו"ע, ופתאום הוא רואה את עצמו עושה 'עושה שלום', ולא הצליח לכוון כלום, הייתי בטוח שאנצל את ימי הפסח ופתאום התחיל הקיץ ולא נוצל כלום, מה לעשות עכשיו, להישבר? לברוח? לפחות עכשיו כשסיימת שמו"ע, תקשיב לתפילת הש"ץ, עכשיו תתחיל ללמוד ולהתפלל, אם השברון לב עוצר אותך מללכת הלאה, זה לא מצד הקדושה אלא מהס"מ.

בן אדם מסתכל על עצמו ואומר, חבל שבשנות נעורי לא ידעתי מרבינו, חבל שלא היה לי את העצות והשכל, חבל שנולדתי כשהייתי קטן, הייתי צריך להיוולד איש מבוגר עם שכל ורק אחרי זה להיות צעיר, כל הדברים האלו הם מהיצר הרע, רבינו מלמד אותנו שגם אם נזכרתי בגיל שבעים שרדפתי אחר ההבל, שושן פורים זה גם פורים, כמעט בכל יום עוצרים אותי אנשים ברחוב ואומרים לי, כל הכבוד מה שאתה עושה עם הדור הצעיר, ואני שואל אותם 'ומה איתכם', הם צוחקים, הרי אנחנו כבר מבוגרים ואנחנו כבר אבודים, ר' נתן מלמד אותנו את הלימוד של רבינו שתמיד אפשר להתחיל מחדש, תמיד אפשר לקחת גמרא ולהתחיל לגרוס.

דיברתי לאחרונה עם אחד שעובד בחברא קדישא, וסיפר לי דברים מאוד מפחידים, שעוד לפני סתימת הגולל כבר רואים את העכברים מתחילים לאכול את האדם, מה כבר נשאר מהאדם, אם יקח לעצמו כמה פרקים משניות שהוא גרס, גם אם לא הבין, זה מה שישאר לו, זה ישמור עליו בזה ובבא, אין כזה תירוץ אני כבר מבוגר ואני כבר אבוד, שושן פורים זה גם פורים.

זכינו ומחינו את עמלק, מה זה עמלק, עמלק מייאש אותנו, ואומר שעבודת השם לא בשבילנו, והבית כנסת לא בשבילנו, אנחנו נקבל על עצמינו ללכת כל יום לבית כנסת לשחרית מנחה ומעריב, אנחנו חייבים להתפלל על זה, כי בדור הזה זה נסיון כל כך

מנהל את העולם ועושה את הכל, הוא בן עולם הבא, הוא יודע שאשתו מהקב"ה, הילדים הם מהקב"ה, והפרנסה מהקב"ה, הוא יודע שכל מה שעובר עליו מהקב"ה, אנשים עושים לעצמם תוכניות, מגיע שבוע חדש, זמן חדש, אני הולך לקום מוקדם, ועבר יום ראשון וכבר לא הצליח להתעורר, והוא לא סובל את עצמו, ומתחיל להלקות את עצמו, אני כזה לא יוצלח, אבל יהודי שיודע שהכל מהקב"ה לא מצפה לכלום, הוא סומך על הקב"ה, וגם אם לא הצליח זה מהקב"ה והוא לא נשבר מזה.

זה מה שרבינו אמר לר' נתן שיהיה בשמחה גם כאן וגם בבית, ר' נתן חזר למחרת פורים לרבינו, ואמר שאתמול בפורים הוא לא הצליח להיות בשמחה כמו שצריך ולא הצליח להתוודות ולא הצליח לרקוד כמו שצריך, לא היה פורים כמו שרצה, אמר לו רבינו 'שושן פורים גם פורים', ר' נתן קיבל כאן מרבינו את השכל והמתנה הגדולה שאף פעם לא מאוחר, אי אפשר להגיד פספסתי את הזמן, אי אפשר להגיד פספסתי את שנות נעוריי, פספסתי את זמן החורף, תמיד יש תקווה, כמובן שכל אחד צריך לחיות עם תשובה, ובכל יום להתבודד כמה דקות ולהתוודות ולהתחרט על כל מה שעשה, אבל לזכור שתמיד אפשר לחזור אל ד', תמיד יש פורים מחדש.

לר' נתן היה חבר טוב ר' שמואל אייזיק, הוא היה כל כולו שלהבת אש דקדושה, הוא היה מגדולי תלמידי רבינו, והוא אמר פעם לר' נתן שכל יום הוא מתעלה בתפילה, ואמר שאם הוא מתפלל ביום אחד כמו שהתפלל אתמול, לא שווה לו כלום, אמר לו ר' נתן אני קיבלתי מרבינו לימוד אחר, אני הבנתי מרבינו שאם לא מתפללים ביום כיפור מתפללים בשם השם [ממחרת יום הכיפורים נקרא 'שם השם'], זה הלימוד שר' נתן הבין מרבינו וזה מה שהוא העביר לנו.

לאנשים יש המון חלישות הדעת, הייתי בטוח שהשנה בפורים אצליח לפעול, ובסוף היום

לא שומרים על העיניים, הכל מר ונורא.

לא משנה מה היה עד עכשיו, תמיד נגיד לעצמינו, שושן פורים זה גם פורים, מעכשיו נהיה בשמחה, יהודי הגיע לרבינו ואמר שהוא לא בשמחה, אמר לו רבינו תעשה לעצמך כאילו אתה שמח, רבינו אמר שלפעמים אפשר להיות בשמחה רק במילי דשטותא, מה זה מילי דשטותא, שהאברך עושה את עצמו שמח כשהוא לא שמח, חייבים להיות עם אמונה חזקה ולא להיות תלוי באשה או במצב בבית, להיות שמח בכל מצב, גם אם אתה רואה שבבית אין שמחה כרגע ויש עצבות, אל תיסחף לזה, אל תסתכל על זה, אתה תהיה בשמחה.

אל תהיו בקטנות הדעת, תכניס אתה את השמחה בכל מקום שאתה הולך, יושבים שני אברכים אחד ליד השני, לאף אחד אין כלום נגד השני, אחד חושב על המשכנתא שלו ואחד חושב על השכירות שלו, וכל אחד חושב אם השני יגיד לי בוקר טוב אני בוודאי יענה לו, בינתיים יושבים שם שני אנשים עם קטנות הדעת ולא מדברים זה עם זה, תהיה אתה האיש החכם עם גדלות הדעת ותגיד לו יפה בוקר טוב ותחייך אליו, אל תהיה במוחין דקטנות ואל תהיה עם מחשבות ותסביכים, תהיה חזק עם אמונה ואל תהיה תלוי באף אחד.

הקב"ה ברא את הטבע של הנשים להיות תלויים באחרים, להיות תלויה בבעל, אבל אתה מה אתה מחכה למי אתה מחכה, תהיה בשמחה, הרי אתה מברך כל יום 'שלא עשני אשה', מוהרא"ש היה מסביר את הברכה, אשה היא בחינת מקבל, ובעל הוא בחינת משפיע, כל בוקר תברך שלא עשני אשה, שאתה לא מקבל, שאתה לא תלוי במישהו, אתה לא חייב לקבל מילה טובה כדי ללכת הלאה, אתה לא חייב שיעשו לך משהו ושיביאו לך משהו, אם הביאו לך מרק אדרבה תגיד תודה, ואם לא הביאו לך מרק, זה גם טוב, אתה יכול לשרוד ולהמשיך את היום גם

קשה וחייבים למסור את הנפש על כך, כי האברכים חושבים שרק הולכים לסדר משהו קטן ואחרי זה יתפללו, ובסוף לא הולכים לבית כנסת, רק לבדוק איזה אימייל חשוב, ורק לסדר משהו קטן בבנק, ופתאום היום חלף ועבר, אם הוא יהודי ירא שמים עוד מניח תפילין באיזה פינה, ואם גם את זה אין, ירחם השם, רבינו אומר בספר המידות שמי שיש לו בית כנסת בעירו ואינו הולך להתפלל בניו ילכו לגלות, ילדים שגדלים עם אבא שכל היום שלו מסתובב סביב שחרית מנחה וערבית, הם לא יהיו בגלות, הם יוצאים עם אבא לטייל ובאמצע עוצרים למנחה, כשמגיע שבת האבא לא נשאר במיטה, ובשמחה רבה הוא הולך לבית מדרש, הוא לא גונח כשעושה מצוות, הוא גונח שהוא הולך לעסקים, הבנים האלו יגדלו עם אהבה לתורה ומצוות, הם רק ירצו ללמוד ולהתפלל.

אנחנו חייבים ללכת לבית כנסת מתוך שמחה, הילדים קולטים כל דבר, הילדים הקטנים בני שנתיים קולטים עוד יותר מהגדולים, הם שמים לב כמה האבא שמח ללכת לבית כנסת, או להיפך ח"ו כמה האבא גונח כשהולך לבית הכנסת, הילד הקטן מסתכל על כל תנועה של אבא שלו, וכשהוא רואה שאבא שלו אוהב את הבית כנסת ונהנה מהבית כנסת הוא ירצה גם ללכת.

אנחנו חייבים להכניס שמחה גדולה בבית, אני מלווה בחורים כבר עשרות שנים, ואני רואה שאנשים רוצים לעזוב את היהדות רק כי אצלם בבית לא שרתה השמחה ולא היה שם אהבה ושלום, ואני שואל אותם, האם אתה חושב שאצל הגוי טמא יש באמת שמחה, האם אתה חושב ששם באמת אוהבים זה את זה, אולי אצל ההורים שלך באמת לא שמחו, וצריך לדון אותם לכף זכות, אבל השמחה הגדולה ואהבת אמת היא רק מי שחי חיי תורה עם יראת שמים, לירא שמים טוב באמת בבית שלו, הוא כל כך מרוצה והוא כל כך שמח, שמח עם הקב"ה ושמח בבית, יהודי ששומר על עיניו הוא יהודי שמח ומאושר, ואם ח"ו

אם לא אמרו לך מילה טובה.

בסוף זה עובד, כולם נהיים שמחים.

גם אם מאוד רוצים לברוח מהבית, ובכלל לא רוצים להיכנס הביתה, נכנסים יפה, ואומרים יפה ערב טוב, כאילו שאנחנו מאוד שמחים, ואוספים קצת את הבית, מוהרא"ש לימד אותנו שלגברים יכול לקחת רבע שעה לסדר את כל הבית, עכשיו מגיעים ימי ערב פסח, ומוציאים את כל הארונות ומרוקנים את הכל, והכל נשאר בחוץ, אברך חכם מכניס את הכל בכמה דקות, ומכניס הרבה שמחה בבית.

ד' יעזור לנו שנוכל לקחת איתנו את הזמנים הקדושים לכל השנה, לזכור שאף פעם לא מאוחר, לזכור שאת עמלק מוחקים עם שמחה, ולא לעזוב את המשניות והגמרא, הסימן של 'תלמיד היכל הקודש' הוא שיש לו שיעור במשניות, מי שאומר שזוכר את מוהרא"ש וכו' ואין לו שיעור במשניות, אין לו שייכות להיכל הקודש, מי שלא גרס דף גמרא אין לו שייכות להיכל הקודש, יש היום ש"ס מנוקד, גם אם אתה מאוד עייף אתה יכול ללמוד בזה דף אחר דף, ולצערי הרב יש אנשים שאומרים שהם מעדיפים לא ללמוד מאשר ללמוד עם גמרא מנוקד, אנשים טועים ל"ע, הרי הגמרא תזכך אותך ותנקה אותך ותשמור עליך, הדפים האלו ילכו איתך לעולם הבא.

ראיתי כאן אברך מדבר עם הבן שלו, והוא אומר לו: תסתכל עלי, אני עבדתי כל כך קשה המון שנים, ואני היום בן חמישים וחמש, ואין לי כלום ביד, אין לי כלום מכל העסקים, היו תקופות שלא הלכתי הביתה, ערב יו"ט וכו' כל מיני זמנים של ערב חג שהייתי מאוד עסוק בעסקים, עזבתי בצד את האשה ואת הילדים, ועכשיו אני מסתכל אחורה, אני רואה שטעיתי בגדול, תסתכל עלי, אין לי כלום, בני יקירי, אל תעשה את מה שעשיתי, תלך הביתה בכל ערב, מקסימום בשש בערב, תשאיר את הטלפון בעבודה, ולך הביתה, תעזור קצת לאשה ולילדים ותקשיב להם קצת, ואחרי זה תחזור לבית כנסת להתפלל וללמוד.

מגיעים עכשיו ימי הפסח, צריך להתכונן

- אנשים מסתובבים כל היום עם צער ועגמת נפש שאנשים לא כל כך מדברים איתם, יהודים גלותיים עם מוחין דקטנות, הרי אתה יכול בכל רגע לגשת לאנשים ולדבר איתם, אחרי זה הם הולכים הביתה וגם שם הם עצובים שלא מדברים איתם, רבינו אומר לנו: תהיו בשמחה כאן ותהיו בשמחה בבית, להיות שמח כל הזמן ולא להיות תלויים באחרים, נשמח את עצמינו.
- מוהרא"ש סיפר על אחד הצדיקים הקודמים, שהיה לו ל"ע בן שחילל שבת, והיה המצב בבית נורא נוראות, וכשהצדיק נכנס לעריכת השולחן בשמחה יתירה, החסידים ראו שהצדיק מאוד שמח, ולא ידעו כמה הוא היה צריך לעשות את עצמו כאילו הוא מוהרא"ש הסביר שהצדיק הלך לקצרת המים, וקצת שטף את פניו וסידר פאותיו וכך נכנס בשמחה רבה לעריכת השולחן, גם אנחנו נעשה כך, גם אם אמרו לנו בעבודה שאנחנו לא עובדים טוב ואנחנו לא מוצלחים, נשטוף טוב את הפנים, ניתן איזה צביטה על הלחיים שיהיו אדומים, וכך נלך הביתה, ונגיד יפה ערב טוב, כולם יראו איך שאבא הוא איש מצליח, אחרי זה כבר נשכח שהיינו עצובים ונהיה באמת בשמחה.
- לפעמים בן אדם מגיע הביתה באמת שמח, ותוך כמה דקות הוא עצוב, אחרי שעשה את עצמו כאילו הוא עצוב, כי כשהוא נכנס הביתה הוא צעק על אחד הילדים שיכנס למיטה, עשה את עצמו כאילו כועס עליו, ואחרי כמה דקות הוא כבר באמת כועס ונותן לו סטירה, ושכח שהוא נכנס הביתה שמח, אנחנו צריכים להיות הפוך, רבינו אמר 'סהאט א פנים אז מ' קען נישט זיין פריילעך נאר אז מ'מאכט זיך נאריש' [רק אם עושים את עצמינו כשוטים], אולי רבינו התכוון להגיד שאפשר להיות שמח רק אם עושים את עצמינו [נאר אז מ'מאכט זיך], ואחרי זה הוסיף 'נאריש', כי זה דבר שטותי לעשות את עצמינו שמח, אבל

מה היא ראתה, והיא אומרת לו, אם אתה כן יודע מה עושים מה אתה שואל אותי, כי היא ראתה את השכן שמרביץ לאשתו בליל פסח, אני מבקש אל תעשו את המנהגים האלו, אחרי שסיפרתי את זה אני כבר מחר בבוקר לא יוכל ללכת ברחוב, יגידו לי שאני אומר שכולם מרביצים ורק בברסלב לא מרביצים...

תמשיכו במנהגים שלכם, אם אתם לא אוכלים מלפפון אל תאכלו, אם לא אוכלים סלמון אל תאכלו, אבל רק בתנאי אחד, תעשו את זה בשמחה, תעשו את זה בהתרגשות של מצוה.

ד' יעזור לנו שנמשיך לציית לרבינו, שנמשיך לשמוע את הדיבורים והדרשות מהעצות של רבינו, אני יכול להגיד לכם דבר אחד, אם אתם מפסיקים לשמוע שיעורים, אתם חוזרים למה שהיה לפני ההתקרבות, צריך כל הזמן לשמוע שיעורים, צריך כל הזמן ללמוד את ספרי רבינו ותלמידיו, כי אם לא מקשיבים לשיעורים מפסיקים את הכל, אברך יכול כמה שנים ללמוד שיעורין תמידין כסדרן, מקרא בבלי ירושלמי תוספתא ספרי ספרא זוהר משניות מדרש טור שולחן ערוך רמב"ם וספרי רבינו, וכשהוא מפסיק להקשיב לשיעורים ומספיק ללמוד 'אשר בנחל', כל שיעוריו יעצרו והוא יחזור למה שהיה, ופתאום הוא כבר יודע שמותר להעיר לאשה...

לצאת ממצרים בשמחה, מי שרוצה שנכדיו ימשיכו לשמור את יו"ט פסח חייב להכניס את החג בשמחה, בשנת תת"ה יחול שוב 'פורים המשולש', אנחנו בעז"ה נבוא בריאים ושלמים אבל נבוא עם מקל נגד עין הרע, אל תצחקו, כי אני זוכר שבעת 'ברכת החמה' האחרון צחקתי וחשבתי שזה יהיה מחר וכולם יהיו בריאים, בינתיים אני רואה שהשנים עוברות... ולנו יביאו כסאות לשבת בכרכת החמה הקרוב, אם אתם רוצים שבפורים המשולש הבא בשנת תת"ה הבנים שלכם ישמרו על יו"ט פסח כראוי, תכניסו את החג בשמחה, היום נוסעים לחג בתוך ארה"ב, מניו יורק לפלורידה, אבל בעוד עשרים שנה המטפלים יגידו שלצורך ריפוי חייבים לטוס ללונדון לפסח, ולאנשים בלונדון יגידו לבוא לכאן.

אם אתה רוצה שהילדים שלך ימשיכו לאכול מצות, תהיו בשמחה בפסח, ח"ו ללכת ממנהג אבות, רק מנהג אחד אל תמשיכו, אם ההורים היו לחוצים ועצובים בחג, אל תהיו לחוצים ועצובים, מספרים שהיה פעם איש כפרי ולא ידע מה עושים בליל פסח, הוא ביקש מאשתו שהיא תסתכל מה השכן עושה ותבוא הביתה להגיד לו מה לעשות, היא חזרה חיוורת ולא רצתה בשום אופן להגיד מה היא ראתה, והוא הוציא את המקל ורצה להרביץ לה שהיא תגיד

שבת הגדול [א'] תשפ"ה בצל ראש הישיבה שליט"א

בקריית ברסלב

⚠ מדור זה נכתב מפי השומעים ויתכן
שהדברים לא מדויקים או לא הובנו כראוי

- ראש הישיבה הגיע בהפתעה לקריית ברסלב, ובני הקריה מאוד שמחו לכך, ונביא כאן כמה דיבורים ושיחות שנאמרו בקול ברסלב על ידי המשתתפים בשבת.
- בשבת בבוקר סיפר ראש הישיבה, שבדרך ביאתו לקריה עם ילדיו, הדליקו ברכב סיפור מרתק לילדים כדי שיוכלו לשבת כמה שעות בנסיעה, והסיפור התחיל מאוד דרמטי ומתוח והיה קצת מפחיד, ושאל אחד הילדים האם יש לזה סוף טוב, האם הסיפור מסתיים במשהו טוב, כי אם לא, הם לא רוצים להמשיך לשמוע, ואמרו לילד שזה מסתיים טוב, והילד נרגע, ואמר ראש הישיבה על אף שכעת זה מאוד מפחיד, מ"מ אם זה מסתיים טוב, מוכנים לקבל את זה, אותו דבר זה איתנו, הרי אנחנו לא כאן לעולמים, ובינתיים עובר על האדם מה שעובר, והוא מתיגע והוא מלא בפחדים, האדם צריך לזכור, שהסוף הוא טוב, אם הוא מחזק עצמו באמונה הסיפור יסתיים טוב מאוד, ויחזור להקב"ה ויקבל שכר רב על הכל.
- כשלמד זוהר בשבת בבוקר וכולם התיישבו ללמוד יחד, אמר להם, אני מרגיש כל כך רע, שאני מפריע לכם מלימודכם, האם בגלל שאני לומד זוהר אתם צריכים לעצור את הלימודים שלכם, תלמדו כל אחד את הלימודים שיש
- לכם ללמוד, אבל האברכים העדיפו לשמוע את דברי ראש הישיבה ונשארו שם.
- בעת לימוד זוהר שבת בבוקר, למדו שהברכה שורה רק על דבר הסמוי מן העין, וכל דבר שיש בו פרסום אין שולט בו ברכה, ואמר, שכל מי שעסוק כל הזמן לפרסם את עצמו איפה הוא נמצא והוא עסוק עם סטטוס וכדו' אין לו ברכה, ואמר לאברכים, רק תראו, שרשב"י כבר ראה את הכל מה שיהיה בדור הזה, שאנשים יהיו עסוקים עם סטטוס ופרסום וכו', וכבר הזהיר אז, שהברכה אינה שורה אלא בדבר הסמוי מן העין.
- ואמר שבזוהר הקדוש כתוב 'תא חזי', ולא כתוב 'תא שמע', כי על ידי לימוד הזוהר נפתחו עיני האדם, רשב"י פותח לנו את העיניים להתחיל לראות ולהבין קצת מגדולת הבורא, ולהבין כמה אנחנו רחוקים מידיעת התורה, בן אדם לומד כמה דפים גמרא וחושב שהוא כבר תלמיד חכם גדול, ואף אם באמת מילא כריסו בש"ס ופוסקים, ברגע שהוא פותח את ספר הזוהר ורואה את כל הסודות שיש בכל דבר בתורה, הוא רואה כמה הוא רחוק מידיעת התורה.
- אחרי לימוד זוהר למדו בסידור 'עת רצון', ואמר שילמד דברים ששייכים לחג הפסח, ולכן ילמדו משש זכירות, הזכירה הראשונה

בעת אמירת היוצרות שרו את הפיוט 'אז רוב נסים הפלאת בלילה'.

בעת סיפורי מעשיות המשיך ראש הישיבה לספר את הסיפור של 'הבערגיר והעני', כל מה שעבר על בן הבערגיר כשהיה ביער, ונאבד לו הכתב, וכמה שניסה לא הצליח למצוא, ואמר ראש הישיבה שאנחנו צריכים ללמוד מזה, שכך דרכו של עולם, שהאדם מנסה ומנסה ולא מצליח, הן בגשמיות והן ברוחניות, והקב"ה רוצה שהאדם לא יתייאש ורק ימשיך לנסות, ולפעמים האברך חושב לעצמו, אני לא מצליח לרצות את הקב"ה, כמה שאני מנסה להיות טהור וקדוש ולהיות עובד ד' אני רק נופל שוב, ואני לא מצליח לרצות את אשתי ואת ילדיי, שוב פעם אני צועק עליהם ושוב פעם אני כועס, האדם צריך לדעת שזה בדיוק מה שהקב"ה רוצה מהאדם, שרק ימשיך שוב לנסות, כי מלאכים יש מספיק למעלה, והאדם צריך רק להתחיל שוב ולנסות שוב, וכמובן המון המון לבקש על כך שיזכה לשלום בית ושלא יצעק ולא יפגע בבית ולזכות להיות בשמחה בימי החג, ואם כן נפל וכן צעק וכן כעס, ילך למקווה ויגיד תיקון הכללי, ויחזור שוב לנסות, וגם אם המצב בבית מאוד מתוח בגלל שכעס, ינסה שוב להכניס בבית אטמוספירה של שמחה ומצב רוח טוב.

ודיבר ראש הישיבה באריכות על חשיבות שלום בית, כמה צריך לדבר יפה בבית, ושרבינו לימד אותנו שאי אפשר להיות שמור בקדושה וטהרה רק למי שיש לו שלום בית, ואמר שהרבה אברכים מתלוננים שאין להם אפשרות לשמח את נשותיהם, כי הם כל הזמן רק רוצים לקנות עוד ועוד, ואולי אם היה להם כרטיס אשראי ללא הגבלה, והיו יכולים לתת את זה לאשה שהיא תקנה מה שבא לה, אולי אז היא תהיה שמח, ואמר שזה לא יעזור, גם אם תתן לה כסף לרוב, אתה לא תצליח לשמח אותה, אבל אם תגיד לה כמה מילים טובות תוכל לשמח אותה, רק על ידי מילים יפות תכניס שמחה בבית, וכמובן שאסור להיות

- היא למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך, ושאל את אחד הילדים אם הם אומרים את השש זכירות בכל יום, ואמר לו, תגיד למלמד שלך שיגיד איתכם כל יום את שש הזכירות וי"ג אני מאמין, כך אני גדלתי, כשהייתי ילד אמרנו את זה.

• התחיל בהקדמה שכתוב שם על ה'שש זכירות', שכל ענין שש הזכירות, הוא לזכור מעלמא דאתי, ולזכור שיש תכלית, וסיפר שבדרך ביאתו לקריה עם ילדיו, הדליקו ברכב סיפור מרתק לילדים כדי שיוכלו לשבת כמה שעות בנסיעה, והסיפור התחיל מאוד דרמטי ומתוח והיה קצת מפחיד, ושאל אחד הילדים האם יש לזה סוף טוב, האם הסיפור מסתיים במשהו טוב, כי אם לא, הוא לא רוצה להמשיך לשמוע, ואמרו לילד שזה מסתיים טוב, והילד נרגע, ואמר ראש הישיבה על אף שכעת זה מאוד מפחיד, מ"מ אם זה מסתיים טוב, מוכנים לקבל את זה, אותו דבר זה איתנו, הרי אנחנו לא כאן לעולמים, ובינתיים עובר על האדם מה שעובר, והוא מתייגע והוא מלא בפחדים, האדם צריך לזכור, שהסוף הוא טוב, אם הוא מחזק עצמו באמונה הסיפור יסתיים טוב מאוד, ויחזור להקב"ה ויקבל שכר רב על הכל.

- ואמר שאף אם האדם חטא ופגם, אבל אם בסוף עשה תשובה, הסוף מסתיים טוב, הכל טוב, הסוף הוא שהוא מביא איתו את המצות והמרור שאכל ואת שאר המצוות שעשה, הוא לבש ציצית והיה לו מזוזה לפתחו, ואכל מאכלים כשרים וכו'.

• ודיבר על ענין היוצרות בשבת הגדול בשנה זו, והראה בספר של זקינו הגה"ק מקארלסבורג זצ"ל, ספר עמק התשובה, שדעת הרה"ק מסאטמאר היתה לומר את היוצרות בשבת הגדול הראשון, שבוע קודם פסח, וכתוב שם לומר את היוצרות אחרי שמו"ע, אחרי קדיש תתקבל, ואמר ראש הישיבה שראה בספרים אחרים שמביאים שדעת הרה"ק מסאטמאר היתה שיאמרו את היוצרות קודם קדיש.

קמצץ בבית, ומי שיש לו כסף יקנה לה את כל מה שהיא צריכה בריווח גדול.

- ואמר שאנשים חושבים שזה קשה לעשות פסח בבית, עושים מזה דוב גדול ואחרי זה אין לאנשים כח ואנשים מתיאשים ואומרים שאין להם כסף לקנות צרכי הפסח, הם חושבים שחייבים לקנות קרטון שלם של צלחות קומפוט וכו', מי אוכל כ"כ הרבה קומפוט [לפתן] כל השנה, צריך לפסח חבילה מצות וקצת עלי חסה ובקבוק מיץ ענבים, ויש את כל צרכי ליל הסדר, חוץ מזה הכל כמו כל שבת ויו"ט, ואמר שבדק את הרשימות של האברכים שביקשו מבית התבשיל את החלוקות, וראה שם אברך שיש לו בקושי תינוק אחד, והוא ביקש לפסח קרטון מיץ ענבים, מה הוא יעשה עם זה, בקבוק אחד של מיץ ענבים של 2 ליטר יספיק לו עד שבועות, אנשים סתם עושים עסק גדול מפסח, ולכן אין להם כח לעזור בבית, ואומרים שאין להם כסף, צריך לקחת את הכל בפרופרציות.

- ואמר, שאם היא מבקשת דברים ואין לה כסף לקנות את זה, תגיד לה, גם אני מאוד רוצה לקנות את זה, ובעז"ה עוד מעט יכנס עוד כסף ונוכל לקנות את זה, אל תזלזל בצרכיה, ותדבר אליה יפה, ותראה שיש שמחה בבית, ואמר ראש הישיבה תשאלו בשקט את ילדיי אם שמח אצלי בבית, אין לי קערה, ואין לי סט ליל הסדר, אני לוקח את הכרית מחדר השינה שלי, ובזה אני משתמש לליל הסדר, וחוץ מזה יש לי כמה כוסיות קטנות ששם אני מכניס את סימני הסדר, הביצה והחזרת וכו', אנשים קונים לי קערה, אבל אני תמיד נותן את זה לאחרים, אצלי ב"ה יש שמחה גדולה בבית גם בלי זה, ואני לא צריך את זה, וכל השמחה בבית מגיעה רק מלדבר יפה ושוב לדבר יפה, ואולי זה קשה לדבר כל הזמן שוב ושוב, אבל מי שעושה את זה, זוכה לשמחת החג.

- ראש הישיבה דיבר בזלזול על האנשים שמשקיעים כסף כל כך רב על קערה ענקית

לליל הסדר, ואמר שיש פרסומות מאוד יפות בנושא זה, כי בפרסומת כתוב, 'אם אתה רוצה להרגיש באמת זמן חרותינו תקנה את הקערה ותרגיש', ואנשים קונים את זה ורואים שלא מרגישים כלום, ואמר שכל התמונות בפרסומות הם שקר וכזב, ושום דבר לא נראה כך באמת, ואם התמונה בפרסומת מוצא חן בעיני האנשים, עדיף לגזור את התמונה ולתלות בבית, אין שום ענין לקנות את כל הדברים היקרים האלו שלא מביאים שום שמחה בבית, ושאל אחד את ראש הישיבה האם מי שיש לו הרבה כסף יכול לקנות לעצמו קערה כזאת, אמר לו ראש הישיבה שאם יש לו כסף שיתן לצדקה, ושאל האיש, ואם כבר נתן הרבה לצדקה ועדיין יש לו כסף רב לקערה זו, אמר לו ראש הישיבה, שיתן עוד יותר כסף לצדקה

- אמר שהוא מחכה עדיין לנס גדול כדי שיוכל לשלם את כל המשכורות, ואמר שיש לו חור גדול בתקציב, אבל אמר שהוא מאמין באמונה שלימה שהוא יגש לליל הסדר בלי חוב של דולר אחד לאף אחד מהעובדים במוסדות.

- ואמר ר' אהרן שהוא עוסק למען המוסדות בארץ ישראל, ויש אנשים שאומרים לו, שקודם הם צריכים לתת למוסדות כאן באר"ב, ולכן לא נותנים לו למוסד בארץ ישראל, אמר לו ראש הישיבה, תדע לך, שמי שאומר לך ככה, הוא לא נותן לא למוסדות כאן ולא למוסדות בארץ ישראל, אותו דבר כשאני מבקש מבחורים לאסוף כסף לישיבה, אם הוא עונה לי שהוא צריך לאסוף כסף לאבא שלו, תדע שהוא לא אוסף כסף לא לאבא שלו ולא לישיבה.

- בסעודה שלישית לימד ראש הישיבה בשיחות הר"ן שיחה פ"ח על הפיכת השולחן, וביאר שנהגו להגעיל את השולחן מלמעלה שיהא כשר לאכול עליו בפסח, ולכן בשבת הגדול הפכו את דף השולחן ואכלו שם את החמץ, שיוכלו לאכול בפסח בצד שהגעילו, ואמר

מתוך שמחה והודאה, ויאמר להקב"ה, כל כך טוב לי, אתה נותן לי רק טוב ושפע, אבל אתה אמרת להתפלל אליך ולבקש ממך כל דבר, ולכן אני מבקש גם להיושע בדבר פלוני, אבל באמת אין לי שום צרה, יש לי רק שמחה ונחת.

ואמר שמוהרא"ש היה אומר שמי שרואה את צרותיו ואינו מצליח להודות לד', שילך קצת לבקר בבתי חולים, ויראה כמה צרות יש לאחרים, וכמה הקב"ה שומר עליו ושולח לו בריאות לו ולכל משפחתו ויראה שיש לו על מה להודות, וכך יצא מהקטנות הדעת שהוא נמצא בו.

וסיים את דבריו בזה שמסיימים מסכת סנהדרין ומתחילים מסכת מכות, ועורר את הציבור ללימוד הדף גמרא בכל יום, ובעז"ה בעוד שנתיים יהיה סיום הש"ס, וזה הזמן להיתפס ולעלות על הרכבת ולהצטרף ללימוד הדף בכל יום, כל מי שילמד את הדף כל יום, יוכל לסיים את הש"ס כמה פעמים בחייו, ואמר שכאן בקרית ברסלב הוא לא צריך לתת חיזוק על דרך הלימוד, ולא צריך להסביר שגירסא גם נחשב ללימוד, ולכל אחד יש כבר בבית גמרא ומשניות ורק צריך להזכיר לכל אחד באמת לעשות את זה, לפתוח את הגמרא והמשניות ולהתחיל ללמוד.

ואמר לאחד החתנים, אתה לא סיימת ש"ס לבר מצוה ואתה כבר מיואש, אל תתיאש תתחיל עכשיו, ותסיים את הש"ס בחלאקה של הבן הבכור שלך, ואמר לו, גם אני לא סיימתי ש"ס לפני החתונה שלי, אבל ב"ה אחרי שקיבלתי את דרך הלימוד זכיתי לסיים הרבה פעמים את הש"ס.

תשואות חן למנהל הרב מרדכי אינדיג שליט"א ולמרבין תורה הר"ר בערל שניצלער שליט"א על מסירת הדברים, ותודה מיוחדת להר"ר יוסף זינגער שליט"א על ההתמסרות מדי שבוע בשבוע.

שגם עכשיו יש כל מיני שינויים בשבת הגדול, לא אוכלים באותו מקום שאוכלים את ליל הסדר, ורבינו מבאר שהענין בזה הוא שקודם פסח הדיבור בגלות, כפי שהיה במצרים, בני ישראל לא דיברו אל ד', ורק בפסח נגאל הדיבור, פה סתם התחילו לדבר אל ד', והדיבור נקרא שולחן דכתיב וידבר אלי זה השולחן, ולכן בשבת קודם פסח עושים הפיכת השולחן, כי הדיבור עדיין בגלות.

ואמר שכל עוד שיהודי לא מדבר עם הקב"ה, יש לו הפיכת השולחן, הכל הולך לו הפוך, וכשמתחיל לדבר עם ד', הכל מתיישר לו, והכל נעשה רגוע וטוב, ואמר שבראש ובראשונה חייב האדם להקפיד על ג' התפילות בכל יום, ואת תפילות אלו יש להתפלל כפי ההלכה, צריכים להיות לבושים כראוי, ולהיות בבית המדרש, ולעמוד בשמו"ע כפי כל ההלכות בשו"ע, וחזן מזה חייב האדם לדבר אל ד', ואת זה אפשר לעשות בכל מקום ובכל צורה ובכל לבוש, גם אם הוא שוכב על מיטתו בבגדי השינה, יכול הוא לפתוח את פיו אל הקב"ה, ולדבר איתו ולהשיח את לבו.

אחרי זה דיבר על ענין 'שבח והודאה' להשי"ת, ואמר שאחד האברכים אמר לו שיש לו איזה בעיה מסויימת, וכבר זמן רב הוא מתפלל על כל ולא רואה ישועה, ואמר שכל פעם שהוא מתפלל על כך הוא רק נהיה עצוב ורק נכנס למרה שחורה, כי שוב פעם הוא מתפלל ולא נענה, ואמר לו ראש הישיבה שאם כך, באמת יפסיק להתפלל על כך, כי אין שום טעם להתפלל כך, ואמר לו, שקודם יתחיל להודות להקב"ה ויחפש את הדברים הטובים שהקב"ה עושה איתו, וכמו שהיה עם דוד המלך, בשעה שברח מאבשלום והיה במצב נורא, ולא היה יכול להתפלל אל ד' מרוב שברון לב ועצבות, עד שהתחיל להודות ולהלל, דכתיב מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו, ורק אחרי ששר מזמור והודה להקב"ה הצליח להתפלל אל ד', ד' מה רבו צרי רבים קמים עלי, ואמר לאברך שיתפלל